

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Den Danske Rim-Krönike

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 551. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1834_539-txt-shoot-idm182.pdf (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Dette er det Første og Fornemste, som taler for Rim-Krøniken, og kun det gjør en læselig Udgave deraf til en folkelig Sag og Kiærligheds Gierning; men der er dog ogsaa en anden *Kiends-Gierning*, som, hvor ubetydelig den end forholdsvis er, dog sikkert ogsaa vil tale til Efter-Slægten for denne Moders-Maalets mageløse *Gang-Vogn*, og som jeg derfor ikke, ved min Afbefaling maa fortie, skiøndt det er min egen urimelige Kiærlighed til den. Man siger nemlig om mig, hvad man vil, saa har det alt længe været en afgjort Sag, at der er Ingen af de nye Forfattere, som det ægte Nordiske saa *eensidig* har tiltalt og faaet til sin Talsmand, og det maatte da udentvivel være gaaet til med Hexeri, hvis den gamle Danske Rim-Krønike uden ægte Nordisk Kierne, skulde indtaget mig saaledes, som min Afhandling i *Aften-Bladet* unægtelig viste, den har. At det nemlig hverken er dens "gule Lokker", dens spillende Øine, eller dens Rosen-Kinder, som har fortryllet mig, det seer jo enhver, thi 552den er gammel og graa, mager og bleg, og hardtad blind paa begge Øine, saa Munden, Mælet og Røsten, eller som vi sige "Sproget" og "Tonen", er aabenbar det Eneste, der kan have stjaalet mit Hjerte, og maae udentvivel, for at kunne det, være saa inderlig søde og deilig Danske, at Krøniken kun behøver at *høres* for at gjøre i det Mindste et behageligt Indtryk paa alle Danske. Nu er det vist nok saa, at Rim-Krøniken kommer egenlig *ikke "til Orde"* ved en ny Udgave og mindst ved en Omarbeidelse, der aldrig er saa læmpelig, at jo Endeel af det Bedste gaaer tabt, men medens den dog hos Almuen vækker mangt et Ord, som slumrer paa Læben og i Hjerte-Kammeret, kan og bør den dog ogsaa hos de Dannede føde det Ønske at *høre* de gamle Rim-Smede, som de endnu kan høres giennem os, der elske dem, og naar dette Ønske ei baade opstaaer og opfyldes, da vil snart alle Vers af Nutidens Skjalde blive ligesaa døde for Læse-Verdenen, som den gamle Rim-Krønike. Ogsaa denne Leilighed maa jeg derfor gribe til at minde vore Lands-Mænd om, hvad de vel synes at have døde Øren for, men hvad vi, som Aandens fødte Tals-Mænd, dog maae gientage, saalænge Tungen kan røre sig gientage alvorligere, jo mere vi nærme os Natten, da Ingen kan arbeide. Skal nemlig den poetiske og i det Hele den folkelige Deel af Literaturen ikke blive en død Skat, da maa den bestandig have *levende mundtlige* Tals-Mænd, og de komme ikke meer saa ganske af dem selv som de Græske Rhapsoder, de Islandske Sagamænd og de Engelske Harpe-Legere (Minstre), og "*Skue-Spillerne*" er et daarligt Surrogat, deels fordi det ikke blot er de Stykker, som finde Naade for deres Øine og give fuldt Huus, der skal levende forplantes, og især fordi, med faa Undtagelser, Skue-Spillerens Begeistring for hvad han siger er uægte, da det er Bifaldet eller dog *Skuespil-Konsten*, ikke Poesien, der begeistrer ham. Hvad man kalder æsthetiske Forelæsninger, det har derimod i det Mindste Formen af 553hvad vi fattes, thi de behøve blot at holdes af Mænd, som Poesien virkelig begeistrer og at oplive de nationale Værker, istedenfor at sønderlemme dem, saa vil de skabe den Læse-Verden, vi savne, og skabe Skole-Mestere, som Ungdommen behøver, for at komme levende ind i Fædrenes Aand, Sprog og Tanke-Gang. Det er paa en Maade *mod* min egen Interesse at tale saa, thi gid jeg immer, til jeg kommer der, maa være saa vis paa Himmerig, som jeg er paa, at hvis det ikke snart forebygges, ved alvorlige Forholds-Regler, da blive bestemt Baggesen og Oehlenschläger, Ingemann og jeg og hvem der har faaet et ligedant Ord paa sig, med alle vore Skavanker canoniserede i næste Slægt, som uopnaelige Mønstre, og det synes jo at være en himmelsk Udsigt for os, men det er en Helvedes Udsigt for Danmark og skal derfor være en ligedan for os, thi "*at leve*" med de kommende Slægter, det er vort Kald og skal være vor Lyst, men ei at tænke vore Skrifter løftede til Skyerne som "*Classiske Værker*" *det er*: som sørgelige Mindes-Mærker om den med os uddøde Aand. Vi Nyaars-Børn, fødte paa Grænsen af to Tidsrum: det Poetiske, som ligger bag os, og det Prosaiske, som udstrækker sig for os, vi har Øine, naar vi kun vil bruge dem, til at see, *hvad* der maa gøres, naar det følgende Tids-Rum ei skal vorde aandløst, vi kan, naar vi vil, godt indsee, at den underlige Aands-Forplantelse i Løn, som vi skylde vor Poetiske Tilværelse, den fandt ingenlunde Sted for at National-Poesien i os skulde, som et udgaaende Lys, blusse op og slukkes, men for at holde Liv i Gnisterne, som ulme under Asken, og vil, naar de faae Tid at samle sig, frembringe langt klarere Blus end vores, og stedse bedre oplyse Banen som er Nordens Aand betegnet til sit herlige Maal. Derfor maa ingen Spot være saa bidende og ingen Kulde saa dræbende, at de skulde hindre os fra at tilbyde Nordens Aand og den nationale Literatur vor *levende, mundtlige* Tjeneste, og fra at arbeide alt hvad vi kan paa at see 554vore *Mestere* opvoxte naar vi synke, vore Børn i Aanden stige paa vore Skuldre og juble over den videre Udsigt, der timedes dem!